

Csak úgy

VISSZHANG - LX. évfolyam, 36. szám, 2016. szeptember 9.

„A Századvég vezető elemzője szerint Soros és társai úgy érzik, hogy elérhető közelségbe került egy világkormány létrehozása, amelynek saját felfogásuk szerint ők az építőmesterei. Ennek érdekében pontos dátumokkal és tervekkel rendelkeznek arra vonatkozóan, hogyan építsenek fel egy határok, országok és nemzetek nélküli, homogén kultúrájú világállamot – fogalmazott Lánczi Tamás”, olvasni a *Magyar Idők* nevű lapban (*Soros milliárdokkal ösztönzi a migrációt*, 2016. augusztus 18.). Tekintsünk most el a szóban forgó sajtóorgánum hovatartozásától, s tegyük fel a kérdést: a hír, ha egyáltalán igaz, mitől aggasztó? Mi a veszedelem benne?

Miért baj a világállam? Hiszen elvileg lehetőséget kínál a háborúk, fegyveres konfliktusok lényeges mértékű csökkentésére, valamint arra, hogy életszínvonalban valóságosan közelítsük a világgazdaság bőségbe fulladó centrumának, szerény jólétű félperifériájának és éhségben-betegségben tántorgó-haldokoló perifériájának népeit egymáshoz.

Nincs okunk félni a Soros Györgynek – hamisan vagy valósan – tulajdonított világállam eszméjétől, mert megvalósulása esetén – benne – a világburzsoáziával kerülhetnénk szembe. Mégpedig anélkül, hogy megosztódnánk, egymás ellen fordíthatóak lennénk – etnikai-vallási alapon (amennyiben folyamatosan teszünk ezért). Ilyen forgatókönyv is lehetséges. A *Kommunista kiáltvány*ban olvasható globális társadalmi bipolarizációs perspektíva egyfajta konkrétumára merek gondolni (természetesen bőven akadtak nem kommunisták is, akik számára a világkormány nem ördögtől való: Dante, Kant, Hegel, Jókai, Wells, Fukuyama, szabadkőművesek, illuminátusok...). A magam részéről inkább élek világállam polgáraként, mint a szomszéd népekkel-államokkal újra és újra háború veszélyét felidéző, idegengyűlölő, rasszista, nacionalista politikai erők alattvalójaként. Ha a tőkés világállam orwellinek bizonyulna, a földkerekség összes elnyomottja indulhat harcba, hogy megdöntse. Létrehozva az önkéntes közösségek és szabad individuumok világszövetkezését. Amelyben az egyes ember – ad abszurdum –, ha arra vágyik, úgy élhetne „társadalmon kívül”, hogy nem kukákban kotorászva keres magának élelmet...

Állítólag a világgazdaság centrumában felhalmozódott a tőkeviszony meghaladásához elegendő termelőerő-kapacitás, megvan a szükséges tudományos-technikai fejlettség. Akkor viszont keressük meg hozzá a politikai utakat, éljünk az adódó politikai lehetőségekkel. Akár új gondolkodási pozíciókat elfoglalva.

(A szerző tanár)